

Molkerei-Zentrale Westfalen/Lippe GmbH
κατά
Hauptzollamt Paderborn

(αίτηση του Bundesfinanzhof
για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως)

Περίληψη της αποφάσεως

1. Ευρωπαϊκή Οικονομική Κοινότητα — Φύση — Υποκείμενα δικαιωμάτων και υποχρεώσεων — Ιδιώτες — Διατάξεις της Συνθήκης που επάγονται άμεσα αποτελέσματα — Έννοια
2. Πολιτική της ΕΟΚ — Κοινοί κανόνες — Φορολογικές διατάξεις — Εσωτερικοί φόροι με τους οποίους ένα κράτος μέλος επιβαρύνει τα προερχόμενα από άλλα κράτη μέλη προϊόντα — Απαγορεύονται οποιεσδήποτε διακρίσεις σε σχέση με τη φορολογική επιβάρυνση των εγχωρίων προϊόντων του εν λόγω κράτους — Φύση και συνέπειες της αρχής — Προσωπικά δικαιώματα των ιδιωτών — Διασφάλιση των δικαιωμάτων αυτών από τα εθνικά δικαστήρια
(Συνθήκη ΕΟΚ, άρθρο 95)
3. Πολιτική της ΕΟΚ — Κοινοί κανόνες — Φορολογικές διατάξεις — Εσωτερικοί φόροι με τους οποίους ένα κράτος μέλος επιβαρύνει τα προερχόμενα από άλλα κράτη μέλη προϊόντα — Απαγορεύονται οποιεσδήποτε διακρίσεις σε σχέση με τη φορολογική επιβάρυνση των εγχωρίων προϊόντων του εν λόγω κράτους — Ο όρος «άμεσος ή έμμεσος» φόρος πρέπει να ερμηνεύεται ευρέως — Φόροι που επιβαρύνουν τα ισοδύναμα εγχώρια προϊόντα — Έννοια
(Συνθήκη ΕΟΚ, άρθρο 95)
4. Πολιτική της ΕΟΚ — Κοινοί κανόνες — Φορολογικές διατάξεις — Σωρευτικός και επαναληπτικός φόρος — Μέσοι συντελεστές κατά προϊόν ή κατά ομάδα εισαγομένων προϊόντων κατά την έννοια του άρθρου 97, πρώτη παράγραφος — Δεν υφίστανται δικαιώματα υπέρ των ιδιωτών

5. Πολιτική της ΕΟΚ — Κοινοί κανόνες — Φορολογικές διατάξεις — Σωρευτικός και επαναληπτικός φόρος — Μέσοι συντελεστές κατά προϊόν ή ομάδα εισαγομένων προϊόντων — Καθορισμός από κράτος μέλος — Κύρος
(Συνθήκη ΕΟΚ, άρθρο 97)

1. Η Κοινότητα αποτελεί νέα έννομη τάξη υπέρ της οποίας τα κράτη περιόρισαν, μολονότι σε ορισμένους μόνο τομείς, τα κυριαρχικά τους δικαιώματα και υποκείμενα της οποίας είναι όχι μόνο τα κράτη μέλη, αλλά και οι υπήκοοί τους. Κατά συνέπεια, το κοινοτικό δίκαιο, ανεξάρτητο έναντι των νομοθεσιών των κρατών μελών, όπως δημιουργεί υποχρεώσεις που βαρύνουν τους ιδιώτες, έτσι γεννά και δικαιώματα. Τα τελευταία γεννώνται, όχι μόνο όταν παρέχονται ρητά από τη Συνθήκη, αλλά και συνεπεία υποχρεώσεων που επιβάλλει κατά σαφή τρόπο η Συνθήκη τόσο στους ιδιώτες όσο και στα κράτη μέλη και τα κοινοτικά όργανα. Προς τούτο πρέπει και αρκεί η οικεία διάταξη της Συνθήκης να είναι ικανή, από την ίδια τη φύση της, να επάγεται άμεσα αποτελέσματα στις έννομες σχέσεις μεταξύ των κρατών μελών και των πολιτών τους.

Βλ. περίληψη της αποφάσεως στην υπόθεση 26/62, αριθμός 3, RsprGH IX, 1963, σ. 5.

2. Το άρθρο 95, πρώτη παράγραφος, της Συνθήκης ΕΟΚ επάγεται άμεσα αποτελέσματα και γεννά υπέρ των πολιτών προσωπικά δικαιώματα, τα οποία τα εθνικά δικαστήρια οφείλουν να διασφαλίζουν. Το άρθρο 95, ωστόσο, δεν περιορίζει την εξουσία των αρμοδίων εθνικών δικαστηρίων να εφαρμόζουν, μετα-

ξύ των διαφόρων διαδικασιών που προβλέπει η εσωτερική έννομη τάξη, εκείνες που είναι κατάλληλες να διασφαλίσουν τα προσωπικά δικαιώματα που παρέχονται από το κοινοτικό δίκαιο. Ιδίως όταν κάποιος εσωτερικός φόρος δεν είναι ασυμβίβαστος προς το άρθρο 95, πρώτη παράγραφος, παρά μόνο όταν υπερβαίνει ορισμένο ποσό, εναπόκειται στο εθνικό δικαστήριο να κρίνει, σύμφωνα με τους κανόνες του εθνικού του δικαίου, αν η παρανομία αυτή επηρεάζει τον φόρο στο σύνολό του ή μόνο στον βαθμό που υπερβαίνει το εν λόγω ποσό.

Βλ. περίληψη της αποφάσεως στην υπόθεση 57/65, αριθμός 2, RsprGH XII, 1966, σ. 258.

3. Οι όροι «άμεσα ή έμμεσα» που αναφέρονται στο άρθρο 15, πρώτη παράγραφος, της Συνθήκης ΕΟΚ πρέπει να ερμηνεύονται ευρέως. Ως εσωτερικοί φόροι που επιβαρύνουν άμεσα ή έμμεσα τα ομοειδή εθνικά προϊόντα, κατά τη διάταξη αυτή νοείται το σύνολο των φόρων που πλήττουν πραγματικά και ειδικά το εγχώριο προϊόν σ' όλα τα στάδια της κατασκευής και εμπορίας του που προηγούνται ή αντιστοιχούν προς το στάδιο της εισαγωγής του προερχομένου από άλλα κράτη μέλη προϊόντος.

4. Το άρθρο 97, πρώτη παράγραφος, το οποίο εφαρμόζεται όταν τα κράτη μέλη που επιβάλλουν τον φόρο κύκλου εργασιών κατά το σωρευτικό και επαναληπτικό φορολογικό σύστημα έχουν πράγματι κάνει χρήση της ευχέρειας που τους αναγνωρίζεται από την εν λόγω διάταξη, δεν γεννά, στο παρόν στάδιο εξελιξεως του κοινοτικού δικαίου, υπέρ των ιδιωτών προσωπικά δικαιώματα τα οποία υποχρεούνται να διασφαλίζουν τα εθνικά δικαστήρια. Επομένως, δεν εμπίπτει στη δικαιοδοσία των εθνικών δικαστηρίων η κρίση περί του συμφώνου του καθορισμού μέσων συντελεστών προς τις αρχές του άρθρου 95.
5. Στα κράτη που έχουν κάνει χρήση της ευχέρειας που προσφέρει το άρθρο 97, ως «μέσος συντελεστής», στο παρόν στάδιο εξελιξεως του κοινοτικού δικαίου, θεωρείται κάθε συντελεστής που θεσπίστηκε από το οικείο κράτος ως τέτοιος συντελεστής, υπό την επιφύλαξη της εφαρμογής της δεύτερης παραγράφου του εν λόγω άρθρου.